

Атила Йожеф
Модерен сонет

Човек и без храна в килера,
и с празни рафтове, живее.
Помага му смъртта, страхът от нея.
(А гладният човек съм аз и не от вчера.)

Печално е, но сякаш бог е сляп –
не иска той от своя трон да слезе
да избодне очите на онези,
виновните, че нямам хляб.

Гордея се със своята нищета и вече знам:
единствено магарето нахално
от ударите със камшик не го е срам

и новобранецът на пост с мечти всевишни,
и ученикът, който след учителска похвала
си хапва у дома компот от вишни.

КРАЙ

© Петър Анастасов, превод от унгарски

Attila József

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9768>]